

A Tudat Gondolatai

Irta: Fejes Katalin

3. rész

készült: 2008

Nem törvényszerű itt meghalunk. Sokkal, könnyebb magukkal vinnünk, a testünket. Akkor nem kell újjászületnünk ahhoz, hogy visszatérhessünk, jöhetünk, mehetünk kedvünkre. A földön minden ember fivér és nővér. A Ti gyermekeitek és szüleitek is volta képpen a testvéreitek, azaz egyenlők a ÚR színe előtt. Senki se azért születik ide, mert gazdag vagy szegény óhajt lenni. Ti azért jöttök e LÉTSÍKra, mert itt akartok élni, mert itt szeretnétek tovább finomítani a érzelmeiteket, itt szeretnétek olyan érzelmi megértést elérni, amely kiteljesíti a belső világunkat. Ezek az élet igazi kincsei, akár a jelen LÉTSÍKon, akár egy másik dimenzióban, mivel egyedül ez marad velünk egy örökkévalóságon át. A gondolat előbb a fénynek titulált rezgéstartományra vált át, majd további lassulással létre jön az elektron, belőle a tömör anyag. A jelen LÉTSÍK anyaga tehát lelassult rezgésszámú és ezért megsűrűsödött fény. Ahhoz, hogy minden azonos sűrűségű legyen, ugyan azon rezgésszámon kell vibrálni. Ez a szint azért létezik, mert a testi érzékszervek arra valók, hogy felfogják a legalacsonyabb rezgésszámú fény, az anyag ingereit. Mivel mi valójában nagyobb rezgésszámú fényenergiák, mint tömör anyag, test híján áthatolnák az anyagon. Testünk ezért a maga tömörségében és érzékszerveivel lehetővé teszi az anyagi világban való mozgást és tájékozódást. Ezért amennyiben be akarnak társulni e rezgéstartományba, be kell lépniük egy test burkába. Ennek egyedüli módja, hogy szülőcsatornán érkezünk. Van azonban egy kerülőút is, agyunk egész kapacitásának bevonásával oly magasra gerjesztheti testük rezgésszámát, hogy az már nem az anyag, hanem a fény tartományába esik. Ezt nevezzük mennybemenetelnek. Ekkor egész lényünket átvisszük egy olyan dimenzióba, amely összhangba áll tudati fejlettségünkkel. Persze a HALÁL is az egyik kapu ezekben, a dimenziókban, ez azonban azzal jár, hogy FÖLDi porhüvelyünk romlásnak indul, elenyésszik, és mi test nélkül maradunk. A mennybemenetel alkalmával, magunkkal visszük a testet. Aki így jutnak a mennybe, úrrá lettek a végső, nagy erőn, a HALÁLon. Megtanulták, hogyan növeltetik meg a gondolat erejénél fogva sejtjeik és molekuláik rezgésszámát arra a pontra, ahol az anyag fénné válik. Ily módon mindörökké elkerülik a HALÁLT. Amikor magával viszi a testét, ennek rezgésszáma a továbbiakban tetszés szerint növelhető vagy csökkenthető. Ezért amikor úgy hozza kedve, hogy visszatérjen ide, nem lesz szüksége új testre és Énre, új életre, új családra, újhazára. Nem kell, ismét ide születni a korlátolt értelemnek erre a LÉTSÍKra, nem kell megint beülnie az iskolapadba, úgymond, hogy elnyerje a szükséges tudást. Nem kell újra megtanulnia, hogy a test visszafinomítható a legtisztább fényalakzatba, amelyből származik. Nem szükséges ismét megérteni, hogy mind ez merő káprázat és játék itt a FÖLDÖN. Ha egyszer kitanuljuk a mennybemenetel fortélyait, örökre megőrizhetjük testünket, s igénybe vehetjük, amikor szükség van rá. Midőn ismét ide óhajtótok látogatni, csak le kell csökkenteni testi rezgéseiteket, hogy megegyezzenek ennek a létsíknak a rezgésszámával, és már itt is vagyunk. E létsík lakói mind képesek a mennybe menetelre, hiszen valójában mi vagyunk valamennyi univerzum teremtményei, s ezért hatalmunkba áll olyan alakban megjelenni, amilyenben tetszik. Miután megtanuljuk, miként megtanuljuk hogyan legyünk úrrá balítéletek felett, melyek ellen mondanak gondolataink, s miként fogadhatunk magunkba minden létező gondolatot, valóra tudjuk váltani valamennyi elképzelést. Ekkortól gondolat erejétől fogva már mindenre képesek leszünk. A gondolatot a testre összpontosítva elérhetjük, hogy emez gyorsabban rezegjen. A test azzá lesz, Amivé a gondolat formálja, s nagyobb rezgésszámon kezd el vibrálni. Közben hőmérséklete is emelkedik, és izzani kezd. Még tovább emelkedő rezgésszám mellett tiszta fénné lényegül át, azután pedig tiszta gondolattá. Ekkor földi szemmel immár nem látható.

A HALÁL csak illúzió. A jelen síkon mindenkire érvényes, kötelező valóságnak fogadják el, így azután valósággá lesz. Az egyetlen valóság az élet, minden más csupán káprázat. A káprázatnak nevezett gondolat játékok csapódnak le valósággá. A halál nem törvényszerű ebben a léttartományban. Sokkalta könnyebb magunkkal vinnünk a testünket. Akkor soha többé nem kell a szülőcsatornába jutnunk, és olyan tudatba költözünk, amely sajnos nem fogadja be korábbi emlékeinket. Csak azok HALNAK meg akik hisznek a halálba.

Az istenek, akik megalkották, nem ilyen múlt LÉTRE szánták. Úgy tervezték, hogy a mirigyek termelte hormonok több százezer évnyi élet időt biztosítanak a számára. Ez a genetikai program rögzült a sejteinkben. Nem is olyan régen az entitások akár ezer évig is éltek. A halál mindössze a test életének vet véget, nem a személyiségnek. A test csupán válaszol a kiadott parancsokra. A szív mellett lehozó LÉLEK kormányozza az érzelmek rendszerén keresztül. A LÉLEK indítja el a hormonok termelődését és a szervezetben az élet fenntartása érdekében. A LÉLEK sem magától műveli mindezt, hanem magatartásunk és gondolati folyamataink hatására. Hozzá állásunk miatt a hormonok megszűnnek a serdülőkor után termelődni. Ezzel együtt beindul a halálhormon képződése, ami egyre öregebbé teszi, és végül halálra ítéli a testet. A halálhormon aktiválódását a büntudat, az ítélkezés és halálfélelem indítják be. A test csupán szolgál, a gondolatok összességének eszköze. Módunkba áll, hogy ebben a szempillantásban megfiatalítsuk földi porhüvelyünket és örökké éljünk. Egyszerűen a hozzá állásunkkal. Ha nem akarják, hogy testük az enyészeté legyen, váltottasunk a hozzá állásunkon. Tagadjuk meg mindenestől a véget, és ez a vég soha nem jön el. Többé ne vegyük száunkra az „öregség” szót, beszéljünk helyette örök életről. Ne ünnepeljük meg a születésnapunkat, csak tartsuk számon a születésünk időpontját, és meglátjátok, tüstént megfiatalodunk. Ha nem vártok a halálra, soha nem érkezik meg. Éljetek mindig a jelenben, ne törődjete a holnappal. SZERESSÜK ÖNMAGUNKAT!!! Lelkünkkel társalkodva, amely egész létünket uralja, parancsoljuk meg neki, hogy indítsa be a fiatalsághormonok termelését, és meglátjátok, megteszi. Egyedül mi származunk ISTENTŐL. Minden mást alkottunk a létbe gondolatainkkal és érzéseinkkel.

És kihozta létre az embernek nevezett csodálatos talányt?

Nem ISTEN volt az, az élet teljessége, aki ezt művelte, hanem TI, az ATYA, a TERENTŐ nagyszerű, isteni gyermekei. A mindenséget az ATYA alkotta. Ő az ŐSELV, gondolatömeg, amelyből minden egyéb származik. Mi viszont akik rendelkezünk a gondolkodás és érzés képességével, valamint a szabad akarat eszenciájával, mi az élet legfőbb társalkotói. Isten a gondolat teljessége, minden LÉTEZŐ ŐS forrása. Ám mi vagyunk azok, akik előállítottuk a gondolatból az ATYÁT, s megalkottuk a teremtett világot, annak minden szépségével és csodájával egyetemben. Most érezzük át ezzel az ábrándképpel járó érzelmeket. Így jött létre a mindenség is, így jött létre az ember, így jött létre minden teremtmény. A Szentírásban, a mi Szentkönyvünkben ez áll: „Kezdetben vala az Ige, és az Ige az ISTENNÉL. Nem igaz! A SZÓ semmisem lett volna a GONDOLAT nélkül, mert ez minden más alapja és kiindulópontja. Minden, ami valaha is létezett, létezni fog, a gondolatból, az ISTEN tudatának mondott értelméből származik. Eme állandóság és folytonosság érdekében az ATYA mindannyiunkat megajándékozott az egyetlen nem múltó adománnyal, a GONDOLATTAL, Önmaga teljességével. Először a fény jött létre, mert az elgondolt és kitágított gondolat rezgésszáma lecsökkent, s e tartományba FÉNYT bocsátott ki. A FÉNY eszerint kitágult, elgondolt gondolat első, alacsonyabb rendű megnyilvánulási formája. A FÉNY, amivé valamennyien lettünk, az értelem, ami lényegünket alkotja, nem más tehát, mint a FÉNNYÉ tágult ISTENSÉG!!!

A mi születésünkön, amikor a gondolat, az az ISTEN átsuhant a mi szellemünkön, létre jött egy múltó érzelm. Így keletkezett a LELKÜNK, önnön erejünkönél fogva, és pedig azért, hogy mederbe terelje az isteni ATYÁBÓL kiáradó SZERETET folyamatot. Ekképpen határok, közé szorította és érzelmek, emlékké csendesítette a gondolat áramlását. Alkotó erejük letéteményese a Szellemünkben lakozó LÉLEK. A LÉLEK nélkül nem tudnánk az ATYÁT a teremtett formákra tagolni, mivel nem volnánk képesek megálljt parancsolni a gondolatnak, hogy rajta elmélkedve teremtéssé tágíthassuk. A teremtés valójában örökké létező életminőségekkel egyenlő. Nincs kezdete, és bizvást mondhatjuk, hogy nincs vége. Az anyag egyúttal az ATYA is, hiszen az ISTEN a mindenség. Minden gondolatból való. Az anyagi valóság megannyi eleme az istenek gondolatából, ideáljából jött létre az anyagból, azaz a ATYÁBÓL. Az anyagot mindig FÉNY veszi körül. A fény a gondoltból azaz a ISTENBŐL származik.

ISTEN nem az univerzumok teremtője, hanem EGY velünk. Az alkotó mi, akik gondolatból és érzésből teremtettünk a lélekben MI éonokkal, világekorszakokkal ezelőtt érkezünk a

FÖLDNEK nevezett bolygóra, s itt létre hoztuk a FÖLDI élet gazdag változatosságát. A teremtés folyamata sok millió évet vet igénybe a mi időszámításunk szerint. Mi fényentitások alkottuk meg az élővilágot, baktériumokból, amelyek a vízben oldott, gáz halmazállapotú anyag reakciójából jött létre. Több világkorszak alatt létre hoztuk a növényeket, állatokat, meg e LÉTSÍK valamennyi teremtményét. MI leheltünk bele a teremtésbe az értelmet, vagy az ösztönnek nevezett, genetikai meghatározottságú viselkedés mintákat. Ez adott célt a élőlényeknek, s ez hozta létre meg az örökítő anyagot és a nemzés révén az ÚJ FAJOKAT. Valamennyi élőlény magába hordozza az isteni szikrát. Miután kialakult és megszilárdult Földünkön a tápláléklánc, az istenek elhatározták, hogy önmagukat is az anyagba álmódják. Így hozták létre az embert. Először a FÉRFIember jött létre, ám egyelőre ágyék nélkül. Nemi szerve a testen belül helyezkedett el, s klónozással, önmagát nemzve szaporodott. Ezért a teremtés kezdetén minden emberitest hajszálra egyforma volt. Később létre hozta az ANYAméhet és a Nőt, az ember tökéletesített változatát. A férfi a hímivarsejtben, a NŐ a petesejtben hordozta az addig kialakított viselkedés mintákat. Mi az emberré lett Isten, aki folytatja a gondolat végtelenben terjeszkedését.

Az ATYA nem csupán munkálkodik, de érez is mi rajtunk keresztül, s ez adja meg léte valóságát. Szent dolog az emberiséghez tartozni, mert aki emberré lesz, megtapasztalja ISTENT. ISTEN nem csupán a gondolat magasabb frekvenciájában lakozik, hanem az alacsonyabban is, a durva anyagban.

Senki nem fejezheti ki ISTEN országát, amíg nem válik emberré.

Az emberek jóval fejlettebbek, mint az angyalok, mivel nem érthetik meg az embertestbe költözött ISTENI, sem örömeit, szenvedéseit. Ha nem tapasztalják meg az emberi életet, nem léphetnek be a mennyek országába. Felemelkedni csak az emelkedhet fel, aki előbb alászállt. Csupán akkor érthetjük meg a lelkünkben a tüzet, A MINDENHATÓT, ha előbb kipróbálják az emberi létet, nincs ennél nagyobb kaland, okosabb próba.

Mi azért tartózkodunk ezen a LÉTSÍKON, hogy folytassuk felfedezéseinket a test burkában. Teremtő fejlődésünket az élet hagyja jóvá, ugyanaz az életerő, amely pályáján tartja az atomot és a FÖLD golyót. Ez az életerő pedig egyetlen egyetemes elvnek engedelmeskedik: a folyamatos fejlődésnek, tágulásnak, kiteljesedésnek. Játsszunk a teremtő gondolattal, s kifejezzük az anyagban, hogy gyarapodjunk bölcsességben, megértésben, és megismerjük a nagyszerű talányt, önmagunkat. Az élet arra való, hogy magunkhoz öleljük, hogy elmerüljünk benne. Amerre nézünk, tárt ajtók várnak ránk, fantasztikus lehetőségek a LÉThez való kapcsolódásra és a tovább fejlődéshez.

Mi dicséretet érdemlünk istenemberi mivoltunkban. Mert az élet csak akkor borul virágba és teljesedik ki ezen a LÉTSÍKON, amikor az ember istenné lesz. ISTENT sohase ismerhetjük meg önmagunkon kívül. Hacsak még kicseréljük is, árulást követünk el önmagunk ellen, mert odakint kutatunk valami után. Ami lényünk legmélyén lakozik.

Egyedül a Tejúton tízmilliárd nap található, s mind körül bolygók is keringenek persze, melyek felszínén kialakulhat az élet. ISTEN LÉTEZIK. Mikor vette kezdetét az élet? Nem volt ilyen kezdett. Isten mindig is volt, mint gondolat, mint a tetsztárokknak életet adó úr. A tetsztárok anyaggá alakítja a fényt, s kiköpi az univerzumba. Ebből az anyagból jönnek létre a csillagrendszerek. A tetsztár a gondolatból, ISTENből, az úr tágas térségeiből, ahol jelenleg a csillagokat látunk.

A szeretet a ajándéka a legtisztább formájában nem más ez, mint a szabad akarat, amelyet ISTEN külön-külön minden gyermekének odaajándékozott, hogy ennek birtokában felderíthessük a gondolat mélységeit, és ISTEN tudatát kitágítva belenőjenek a nagyságába. Nincs elrendelt SORS, minden mi rendezünk el. Az ATYA csak egyet akar, hogy tapasztaljuk ki az élet teljességét, azaz Őt magát a lelkünkben növekvő érzések közre működésével, hogy megismerjük a boldogságot, és megértsük ISTEN feltétlen SZERETETÉT irántuk és az élet egésze iránt. A SZERETET az ATYA vágya irántunk.

ISTEN SZERETETE feltétel nélküli.

Az isteni SZERETET teljes szabadságot engedélyez nekünk, mivel a MI akaratunk az ÚR akarata.

Tudjátok-e mi az igazság? Az, hogy igazság, mint olyan nem létezik.

A semmi persze egyúttal mindent is jelent.

A mi LÉTSÍKON a tudás java része félelem, versengésen és nézeteltérésen alapul, egymásnak ellentmondó ítéleteken, amelyek szembefordítják egymással a halandókat. Arra az előfeltevésre épít, hogy az ember bukott teremtés, és híján van az isteni szikrának. Pedig az ember isteni lény. Aki tehát Őt bírálja, Istent is bírálja. A bizonyítékot nem a tények, hanem az érzelmek szolgáltatják, mivel mindenek előtt ezek adják meg a tények hitelét. A következőt üzenem valamennyi entitásnak: hallgassák a vallási tanítókat, míg be nem telnek prédikációjukkal. Ha ezek értelmüket veszítik, keressünk olyan válaszokat, amelyek a Lelkünk mélyén helyesnek érznek.

A lelkünk ugyanis birtokába van az igazságnak, és meg is súgja az érzések nyelvén. A Lélek örvendezik, amikor az igazságot elfogadhatónak érzi, a legnagyobb igazság ugyanis a korlátlan szabadság, amely bármely tetszőleges igazságot meg enged. A dolgok átfogóbb szemléletében azonban nincs igazság vagy hamisság, mindössze folyamatosan fejlődő létezés. Az egyedüli igazság az élet, ez valamennyi igazság melegágya, mivel gondolataink pillanatról pillanatra új igazságot szülnék. Bármely pillanatban meggondolhatjuk magunkat, és más igazságokat feltételezhetünk, amelyek szintúgy megállják a helyüket, hiszen egytől egyig az érzelmi megértésen alapulnak. Mindaddig, míg annak vélik, ez abszolút, megdönthetetlen igazság is marad. Abban a pillanatban, amint nem adunk hitelt egy igazságnak, megszűnik az lenni. Ezért nevezhetjük a jelen létsíkot az alkotó valóságok létsíkjának. Bármilyen igazságot teremtünk is az életünkben, tudnunk kell, hogy jogunk van a változtatásra. Attól lehetünk az élet urai, hogy bármit megtehetünk, és bármikor meggondolhatjuk magunkat. Szeressük erősen önmagunkat.

Amikor az ember felszabadítja magát tudata – a törvények, előírások és szabályok – béklyói alól, olyan lelki békére talál, amely lehetővé teszi a számára, hogy szeresse úgy önmagát, mit az emberiséget.

Isten egyetlen terve a létezése. Amennyiben Isten tervet kovácsolna, ez beszűkítené a jövődő lehetőségeit. Az isteni Atya nem hozott törvényeket. A törvényeket az ember teremtette, nem pedig Isten. Az ember azért nem lehet meg törvények nélkül, mert borzasztóan fél önmagától, s úgy érzi, csupán szabályokkal és előírásokkal tarthatja kordában önmagát. Mindez csak azért van, mert nem tud saját végtelen, isteni mivoltáról. Semmi nem létezik az Atya fennhatóságán, a létezésen kívül. Semmi! A rossznak mondott gondolatok és tettek a tudat közreműködésével kelnek életre. Márpedig ha a tudatban léteznek, Isten tudatához tartoznak. Mivel ezenképpen minden Isten tudata, ha bármit rossznak bélyegeznénk, akkor ezzel azt mondanánk, hogy Isten is rossz – ez viszont nem állja meg a helyét! Isten se nem jó, se nem rossz, Ő maga a tökéletesség.

Az egyetlen világtörvény a teremtés egyetemessége. Rossz tehát csak addig van, amíg hiszünk benne. Ilyen egyszerű ez. Isten országában nincs rossz, minden csak tapasztalat, amely a bölcsesség gyarapodását szolgálja. Mikor tehát megszabadulunk gondolkodásunk korlátaitól, a törvényektől, rendszabályoktól és tervektől, örömet és nyugalmat találunk majd a létben, és ennek az örömek a birtokában szeretni tudjuk úgy magunkat, mint az élet egészét: örvendezni tudunk mindenek szabad kiteljesedésén. Ha így lesz, akkor szeretjük igazán Istent, és Ő viszontszeret minket. Ekkor válunk valójában istenekké, mi leszünk az élet tápláló sói, öntöző esői.

Gondoljunk csak az emberi kapcsolatok szövevényére, és képzeljük el, hányszor babonázzuk meg egymást a szavainkkal. Idővel a fekete mágia legrosszabb formája is kialakul – a pletyka. A pletyka a legrosszabb fajta mágia, szintiszta mérég. Ha az emberi agyat számítógéphez hasonlítjuk, akkor a pletyka a vírus megfelelője. A számítógépes vírus egyfajta program, amit ugyanazon kód szerint írtak, mit a többi programot, de felettébb ártalmas. Mi szükségét érezzük, hogy sereg emberrel találkozzunk egymást követő életeink során. A „karmikus” kötelék azonban nem más, mint egy pofon egyszerű jelenség, a szükséglet. A „karmának” nevezett jelenség nem Isten törvénye, hanem azoké, akik hisznek benne. A karma törvénye csupán azok számára valóságosak, akik hisznek benne. Karma nem létezik, csak szükséglet. Mindössze azt kell megértenünk, hogy a jelen pillanat valójában egy örökkévalóságra szól, hogy soha nincsen vége. És a mostnak ebben a folyamatosságában valamennyi pillanat vadonatúj. A ma nem a tegnap foglya, hanem a holnap létre álmodója. Senkit nem köt a múlt. A múlt elmúlt, nincs többé, már csak leszűrt

bölcsességként él tovább a lelkünkben. Ez a hozadéka. Azért vagyunk itt, hogy megtanuljunk: legyünk bárhol, mindez akaratumk gyümölcse. Azért vagyunk itt, hogy ebben az életben, és még sok-sok elkövetkező életben végigjátsszuk ezt a színjátékot, és megtapasztaljuk mindazt, amire a lelkünknek szüksége van bölcsessége kiteljesítéséhez. Élünk boldogságban. Ez az Atya egyedüli kívánsága.

A mindenható egyedül a tudást és az örömet várja el tőlünk, mivel ez az egyedüli módja az Atya megismerésének és az istené válásnak. Az élet célja, hogy az Atya boldognak lásson minket. Itt az öröm bír a legnagyobb érzelmi értékkel, ennek elérése számít a legnagyobb teljesítménynek. Aki ugyanis megtér az örömhöz és a boldogsághoz, egyúttal Istenhez tér meg, mert mindezek az Atyával egyenlők.

Mi az öröm? Az öröm megszakítás nélküli mozgás, az ítélkezés nélküli önkifejezés, a bűntudat nélküli létezés szabadsága. Miért nevezzük az örömet a lét felsőfokának? Azért, mert aki örül, az belekerül Isten áramába. És ebben az áramban nincs helye irigységnek, haragnak, torzsalkodásnak vagy keserűségnek. Aki boldog, az mindenben Istent fedezi fel és Szereti. Aki örül, az nem aggódik tovább, azaz nem agg el időnap előtt. Hogyan tehetünk szert erre a boldogságra? Tudatosítanunk kell magunkban, hogy életünk minden pillanata szabadságot és lehetőséget teremt az öröm kifejezésére, amennyiben erre törekszünk. Szeretni kell önmagunkat, feltétel nélküli, maradéktalan szeretettel, minden porcikánkban, mert önmagunkat szeretve Isten előtt hódolunk. Ez a legmagasabb rendű szeretet. E szeretetben az én önmagát öleli át a szabadság világában. Ebből a szabadságból születik az öröm. A legnagyobb, a legmélyebb, a legnagyobb horderejű szeretet, a tiszta, ártatlan én önmagával szemben táplált odaadása. E nagyszerű teremtés a test burkában lakozik, járkel, gondolkodik, alkot, megenged és létezik. Ha szeretni tudjuk és elfogadjuk önmagunkat, nem ismerünk lehetetlent. Aki igazán szereti önmagát, az saját kacagásának fényében él, s csupán az öröm útjait járja. Ha valaki nem szeretettel és tisztelettel fordul feléd, tiszta szerencse, hogy odébb áll. Ujjongó, örvendező lényünk megnemesíti az életet, és megtisztítja a lelkünket. Az élet legmagasabb célja a szeretet és az én kiteljesítése. Az öröm újabb örömök forrása. Mikor úgy élünk, hogy minden törekvésünk örömök szerzésére irányul, ekkor nővünk fel igazán önmagunkhoz, ekkor csodákra leszünk képesek. Istenhez egyedül az öröm vezet el, legyen ennek bármi a forrása. Ez visz haza minket a Teremtőhöz. Nem sorsunkat beteljesíteni jöttünk, hanem élni, és életünk minden pillanatában alkotó énlünk, lelkünk parancsszavát követni. Ez bármit lehetővé tesz a teremtés birodalmában. Tudjátok-e, miért válik otthontalan csavargóvá néhány felvilágosult entitás? Azért, mert a pillanatnak élnek, szükségleteik parancsát követik, aztán továbbállnak. Sokfele megfordulnak, sok mindent látnak és cselekednek tehát, és sok entitással találkoznak. Nagy tudásra tesznek szert, és emberismeretre.

Az Atya kivirágzott itt, mint bárhol másutt, hiszen az egész mindenség Vele magával azonos. Bármit hall az ember – legyen szó akármilyen kifacsart, mondvacsinált képtelenségről -, végül valóra válik. Az ember, az igazság tétova keresője, aki olyan hevesen vágyik arra, hogy elfogadják, készségesen hisz az ostobaságoknak. Valamikor az ember ismerte származásának történetét, tudott nagy örökségéről. Mikor az istenember belekerült a fajfenntartási küzdelembe, gondolatai immár nem csiholtak örök életszíkrtát teste burkában. A test így hanyatlásnak indult, ami maga után vonta a szellemi erők elerőtlenedését. Ezzel párhuzamosan félelem és aggodás lett úrrá az ember tudatán. És ahogy a félelem beférközött gondolatai közé, a test is kezdte megérezni a félelem utóhatásait, s megismerte a betegséget... meg a halált.

A lélek emlékezte örök; minden élet emlékeit elraktározza. Az ember, az igazság tétova keresője, aki oly hevesen vágyik arra, hogy elfogadják, készségesen hisz az ostobaságokban. Ezért ha elég sokáig mondják neki, hogy az Isten kívülre lakozik, ő pedig nyomorult és elvetemült teremtmény, ezek a gondolatok leülepednek a lélek emlékezetében, ahonnan már nem lehet őket egykönnyen kiirtani. Ez történt tehát több évezred során a jelen síkon. Mikor az ember többé nem tartotta magát az igazság hordozójának, lemondott isteni méltóságáról és hatalmáról, és beleolvadt a tömegbe. A vallások és államok ezért a történelem egymást váltó korszakain keresztül egységes nyájként teregették az alattvalókat.

Az embernek joga van a felfedezéshez! Midőn az ember elfogadta azt a tanítást, hogy nyomorult, bűnös lelkek vagyunk, és az Atya rajtunk kívül lakozik, teljesen elszakadt Istentől. Ez a tévedés hozott minket újra és újra vissza a jelen létsíkra. Addig tart ez, mígnem végül ráébredünk isteni mivoltunkra, és ismét visszahódítjuk magunknak a lét önmagáért való tisztaságát. Irgalmas játék ez, új kaland alkotóerőnk és az élet felderítése. A korlátozás maga is kalandot, hasznos és erőt próbáló tapasztalatot jelentett valamikor. A végső teremtő a gondolat. Nincs ezen a létsíkon semmi más dolgunk, mint a pusztá létezés. Isten a jelen végtelensége. Az Ő halhatatlansága azt jelenti, hogy az isteni lényeg mindenestől belemerül a pillanat öröklétébe. Ez tehát Isten élete, a pusztá lét. Lassan véget ér a mi időnk ideje, a Test kora. Már itt kopogtat a következő világekorszak, a Fény, a Tiszta Szellem és Isten Korszaka. Ebben a világban mindenki tudni fogja, hogy egyenlő.

Minél inkább átadtuk magunkat az öldöklő versenynek, csak annál tökéletlenebb lényeknek láttuk magunkat, akik elszakadtak Istentől, csorbát ejtve ezzel a lét teljességén. Amint látjátok, az életidegenség és tökéletlenség tudata abból fakad, ha valamit nagyobbak vagy kisebbnek kiáltunk ki társainknál. Csupán az emberi előítélet magasztal fel valamit érdemein felül. Úgy is mondhatná, összeházasodtak az élő anyaggal, sejteink tömegével, amely lényegénél fogva a fajfenntartási ösztön utasításait követte. A valaha nagyszerű, halhatatlan teremtmény és az önmaga sokszorosítására beprogramozott holt anyag frige jelentősen megváltoztatta jellemünket. Ekkor született meg az új, módosult én, s vele együtt a „tudás fája”. Mi megismertük a létsíkon a félelmet, a versenyt, az irigységet. Mindez bevésődött a lelkünkbe, leíródott genetikai anyagunkba, és tovább torzította személyiségünket. Saját teremtményeinkből kiindulva fogadtuk el a halálnak nevezett átalakulási folyamatot. Sok teremtmény mások táplálékául szolgált, mivel a hús táplálja a húst. Ezt hívjuk ma táplálékláncnak. Az istenek a teremtményeiken keresztül kezdtek el versengeni. Hogy tökéletes lényt formáljanak, az istenek az ember részévé lettek. Az ember attól fogva kezdett egy rajta kívül álló Istennel kokettálni, amikortól az istenek szerelembe estek ezzel a létsíkkal, s kapcsolatba óhajtottak lépni itt létrehozott teremtményeikkel. Növényyé lettek tehát, meg állattá, meg rovarrá, meg mindenné. Teremtésükre azonban az ember – a többi lény ura – tette fel a koronát. Végül a létért való küzdelem és a halálfélelem elerőtlenítette testüket, hiszen bármitől félünk, előbb-utóbb valóra válik. Az istenek teremtményei közül a félelem a legpusztítóbb erejű, árnyékában ugyanis lehetetlen kifejezni az életet. Amikor az istenek emberalakot öltöttek, egy gondolat foglalkoztatta őket, hogy tovább élvezkedhessenek a földi Paradicsomban, az istenek ugyanis fölöttébb hiúak voltak. Az óvatosság nem látszat, hanem az emberlét előfeltétele, a nélkülözhetetlen önfenntartási ösztön része. Elérkezett a pillanat, hogy a szellem birtokba veheti a testet, amikor már a végtelenné tágult értelem felel a védelemért. A test anyaga összhangba kerül az Isten Vagyok teljességével. Azért jöttünk vissza, hogy megtapasztaljuk Istent, hogy megértsük, hogy a Vagyok szellemében éljünk. Ez utóbbi jelöli valamennyi érzést, amelyek a gondolat birodalmában ébredtek. A lélekvándorlás tényleg létezik. Arról van szó, hogy egyik testünket – és a hozzá tartozó hozzáállást – levetve, egy másikba költözünk vagy itt, vagy egy másik anyagi síkon. Az a fontos, hogy szerepünk lelkünk épülésére szolgáljon. Élni kell itt és szeretni, és eggyé válni az élet apró tényeivel. Ám az életeink mélyén lakozó szépség egyenlőre csendben várja, hogy ráébredjünk örök isteni hatalmára, amely életeteket teremthet, és tetszés szerint teljesítheti ki önmagát. A pillanat mindig szűz, mindent befogad. Bármit kezdhethetünk ezzel a szűz pillanattal, csak akarnunk kell.

Mi rendelkezünk a teljesség megismerésének képességével, mivel minden ismert dolog a Teremtő Nagy Tudatának része, mely a szívverések ritmusával dobol ereinkben.

A megvilágosodás azt jelenti, hogy bizonyos tudás birtokába jutunk, amelyet tetszésünk szerint használhatunk fel. Egyedül a gondolat erejével, mely az érzéssel karöltve bölcs tapasztalattá érik. Azt nevezzük megvilágosodásnak, amikor a félelem helyét a tudás foglalja el. A tudás az addigi ismeretek határait feszegeti. Bármit tudunk, azzá leszünk. Az egyetemes tudás eléréséhez mindenekelőtt meg kell értenünk, nem csupán arról van szó, hogy minden a gondolatból, azaz Isten tudatából ered, hanem arról is, hogy a létezők visszasugározzák a maguk gondolatait az isteni tudatba. Mindent külön fényudvar vesz körül. Ebben a fénykörben ott remeg a gondolat képe, ez alakítja át az ideát az anyagnak nevezett formációvá. E fényező közvetítésével valamennyi létező visszaküldi a lényéből kiáramló gondolatot, az ún. „tudatáramba”, „gondolatfolyamba”, ami nem más, mint Isten tudata. A tudatfölötti magasabb frekvenciatartományba tartozó gondolatok a tiszta létezéssel, az egyetemes összhanggal, az egységgel és folyamatossággal foglalkoznak. A szeretet, lángész, életöröm gondolatai ezek. Olyan gáttalan gondolatok, amelyek csakúgy, mint a nyomukban fakadó érzések, valójában kifejezhetetlenek.

Az agyat a gondolat felfogására és raktározására tervezték az istenek. Az agy elektromos árammá alakítja a szellem fényköré át beérkező gondolatokat, majd felerősítve továbbküldi ezeket a központi idegrendszerbe, onnan pedig a testtájakra. Ez az észlelés folyamata. A tudás mindenestől az érzékeken múlik.

Hogyan épülnek fel a gondolatból az élettapasztalatok? A tobozmirigy a „megnyilvánuló tudás” pecsétje. Bármely tudást engednek is magukhoz, valósággá válik előbb testileg, mivel a tobozmirigy a gondolatot elektromos áramként szétküldi a testbe, ahol érzékeként észlelik az emberek. Minél tágasabb a gondolat, annál gyorsabban és annál nagyobb rezgésszámmal suhan át a testen. Az agy kapacitása úgyszólván kimeríthetetlen, önök véges értelmükkel ennek mindössze egyharmadát használják ki. Mit gondolnak, mire való a többi? Hogy üres gödröket töltsenek meg vele? Akármilyen gondolatot engedünk közel magunkhoz, meg is tapasztaljuk, mivel elektromágneses mezőnk odavonzza hozzánk a gondolatnak megfelelő valóságot. A korlátolt gondolkodásban az a legborzasztóbb, hogy távol tart minket az örömtől, s az emberi illúziók rabjává tesz. Megakadályozza, hogy megismerjük önmagunk és Isten dicsőségét. Valahányszor elfogadnak egy a megszokottól eltérő gondolatot, ez újabb területeket nyit meg az agyban. Minden ilyen alkalom tovább tágítja a gondolkodásunkat. Ez a folyamat futótűzként terjed tovább agyunkban, amelynek újabb és újabb részletei aktiválódnak. Létünk minden pillanatában ébren vagy alva, öntudatlanul vagy tudatosan, folyamatosan gondolatokat kapunk az isteni tudatból. Ha agyunk teljes kapacitását kiaknáznánk, tüstént átfognánk az öröklétet, megértenénk mindent, ami megérthető. Mi lennénk a Nap heve, a tengerek mélye, a szél süvítése, a szemhatáron feltündöklő csillag.

Minél jobban szeretjük önmagunkat, annál jobban kinyílik az agyunk. Ha ez megtörténik, mi túlléphetünk a testen, s azzá az egyetemes erővé válunk, amely összetart minket.

A Megváltót az tette azzá, aki, hogy vágyott megismerni az Atyát, és olyanná válni, mint Ő. Ez a vágy arra törekszik, hogy a gondolat felölelje az én valóságát; hogy minden pillanatban szeresse azt, akivé lettünk, s hogy eggyé váljon létünk pőreségével. Az önzés azonban isteni kiváltság.

Ha eléggé szeretjük magunkat ahhoz, hogy méltónak tudjuk önmagunkat Isten teljességének befogadására, és tudni is kívánjuk, hogy egyek az Atyával, akkor csodálatos virágunk kihajt és szárba szökken. Így, a tudásvágy és az érzések szomja révén nyílik meg agyunk az isteni tudat gondolatminőségei előtt. A test tömörsége fokozatosan a fény légiességének adja át a helyét. Újdonsült tudásunk tiszta, elmondhatatlanul felemelő, megnevezhetetlen érzéseket kelt. A lélek örökre elraktározza az emlékezetben, az emlék azután további érzelmeket gerjeszt. Így a felismerés öröme megsokszorozódik, s mi újra meg újra átélhetjük. Ha tényleg olyannak látod majd a embereket, amilyenek valójában, és semmit sem vesz el a szívedre, akkor soha nem bánthatnak meg se szóval, se cselekedettel. Elmondhatjuk tehát, hogy az agyalapi mirigy az Istenhez vezető kapu. Mi minél több határtalan gondolatot engedünk agyunkba, az annál szélesebbre tárul, s a mi tudásunk egyre gyarapodik. Ilyen sokat tud az agy.

Aztán egy napon, amikor mi már magunkhoz öleltük az élet egészét, s a lélek mindent megtapasztalt itt, ugyanez a magasrendű tudás és rezgés milliószorosára növekszik, s láthatatlanul elragadja innen a testet. Önök ezzel kiszabadulnak a létkerék körforgásából. A tudás ugyanis abszolút, és az abszolútumba röpít minket. Csupán csak annyit kell tudni, hogy itt mi szabjuk meg a törvényeket, és minden kimondott tudásunk valóra kell hogy váljon. Ezt nevezik az Egy törvényének. A tudás megnyitja a kapukat a megvalósulás előtt. Ha korlátlan tudást kívánunk a lelkünkben lakozó Mindenhatótól, ítélkezés nélkül hagynunk kell agyunkba lépni valamennyi gondolatot, hogy testünk minden ízében megízleljük ezeket. A csökevényes énnel ez a tudatos megengedő gesztusa hitelt ad vágyainknak, s az agyalapi mirigy máris olyan agyi területeket aktivál, amelyek lehetségessé teszi a gáttalan megértést. Aki mást megítél, önmaga bizonyos vonásai felett ítélkezik. Ha csupán csak vannak, ha (hagynak) minden gondolatot, akkor meghallják Isten hangját. Amennyiben nem ítélik meg gondolataikat, hanem engedik, hogy érzésként nyilvánuljanak meg a lelkükben, akkor máris határtalan istenségként léteznek – s ehhez csupán meg kell nyílniuk a lét pőresége és teljessége előtt.

Éljünk a tudás és megengedés szent parancsa szerint, s úrrá leszünk csökevényes énnel felett. Amennyiben így teszünk, elérjük a hetedik szintet. A hetedik létsíkon ugyanis nincs ítélkezés. Ha pedig egyszer kiiktattuk életünkéből az ítélkezést, úrrá lettünk a jelen létsík egészén, és akkor távozhatunk innen, amikor kedvünk tartja. Hacsak az adott pillanatban nincs módunk klónoztatni magunkat – a teljes kapacitással működő agy mellett ezt is megtehetnénk -, ne siessünk tönkretenni a szervezetünket.

Szeressük a testünket, bánjunk vele nyájasan, szeretettel, kényeztessük magunkat. Hiszen ez az az eszköz, amely lehetővé teszi, hogy megtapasztaljuk a jelen létsíkot. Törekedjünk a gondolat határtalanságára, ám egyúttal gondozzuk is azt a szerkezetet, amely ezt lehetővé teszi. Ha nőnek születtünk, legyünk nőiesek, ha férfinak, legyetek olyanok, amilyeneknek egy férfinak lennie kell. Szeressük önmagunkat. Soha ne ártsunk az egészségünknek, s ne szennyezzük be és ne csonkítsuk meg testünket. Ne kényszerítsük olyasmire, amire nem való. Amennyiben képtelenek leszünk érzésekre, a tudás is értelmét veszti a jelen létsíkon. Ennyit árthatunk tehát agyunknak, amikor füvet szívunk, vagy különböző tudatmódosító szereket veszünk magunkhoz. A kábítószer csökkenti az agy oxigén ellátását. A drogfogyasztással járó emelkedett érzés az agyhalál tünete. Valahányszor kábítószer fogyasztunk, megcsapoljuk tudásunk tárházát. És eljön majd az idő, amikor már sem sírni, sem nevetni nem tudunk, amikor egyetlen külső inger sem lesz elég erős, hogy érzéseket válthasson ki belőlünk.

Soha ne engedjük leigázni vagy megfélemlíteni magunkat. Mindig van kiút, mindig van megoldás. Nézzünk szembe korlátjainkkal, öleljük őket magunkhoz, legyünk úrrá rajtuk! Rázzuk le magunkról a félelmet, hogy megbarátkozhassunk egy másik téridővel és idegen dimenziók lakóival.